

РЕШЕНИЕ

№ 30913

гр. София, 04.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12232** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 – ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Ломско пиво“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 3, представлявано от изпълнителния директор К. П., срещу Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ж-22-1391/28.10.2025 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0122009/23.10.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител при дирекция „Събиране“ на ТД на НАП – С.. С постановлението на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1 – ал. 3 ДОПК, е наложен запор върху вземане на „Ломско пиво“ АД от трето задължено лице „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД до размер 1 167 261,93 лв., посочено като признато от третото лице пред публичния изпълнител с писмо с вх. № № С250022-000-0626528/22.10.2025 г.

В жалбата се поддържа, че решението и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че третото лице не е признало ликвидно или изискуемо задължение към жалбоподателя в размер на 1 167 261,93 лв., а е представило цялостна справка за взаимните отношения между двете дружества. Според жалбоподателя публичният изпълнител е възприел само сумата на

осчетоводените фактури, издадени от „Ломско пиво“ АД, без да съобрази насрещните вземания и извършените от третото лице плащания за сметка на дружеството. Излага, че към 21.10.2025 г. „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД е отчело задължения към „Ломско пиво“ АД в размер на 1 167 261,93 лв., но едновременно с това е отчело свои вземания от жалбоподателя в размер на 484 348,64 лв. и извършени за негова сметка плащания в размер на 790 768,29 лв., поради което крайното салдо било 107 855,00 лв. в полза на третото лице. Поддържа, че при това положение не е налице годин предмет на запора и че органът не е установил основанието, падежа и действителния размер на вземането. Оспорва се и наличието на обезпечителна нужда, като се позовава на множество предходни наложени запори и възбрани върху МПС, машини, съоръжения, горски имоти, сгради и поземлен имот в [населено място]. Твърди, че с процесната мярка е допуснато свръхобезпечаване, както и че размерът на публичните задължения, посочен в постановлението, не съответства на данните в удостоверение, издадено на 03.11.2025 г. Искане се отменя на Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. и на постановлението, както и присъждане на сторените разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В становище, депозирано в съда 27.05.2026 г., взема отношение по хода на делото. Моли съда да отмени оспореното решение.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. В писмени бележки, депозираны в съда на 29.05.2026 г., излага подробни съображения за неоснователността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. срещу „ЛОМСКО ПИВО“ АД за събиране на установени и изискуеми публични вземания. Към 31.10.2025 г. общият размер на задълженията по изпълнителното дело е 2 961 007,75 лв. По данните, посочени в процесното постановление към 23.10.2025 г., публичното вземане е в размер 2 956 936,50 лв., от които 2 053 363,96 лв. главница и 903 572,54 лв. лихви.

Публичният изпълнител е извършил справки за имущественото състояние на длъжника, включително за налични моторни превозни средства, банкови сметки, недвижими имоти, машини и съоръжения. От административната преписка и от Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. се установява, че още от 2017 г. спрямо дружеството многократно са налагани обезпечителни мерки, част от които впоследствие са отменяни след постъпване на суми, отпадане на актива или установяване, че задълженията са обезпечени с други активи.

С Постановление № С170022-022-0004175/03.02.2017 г. е наложен запор върху вземане на „ЛОМСКО ПИВО“ АД от Министерството на икономиката по първичен счетоводен документ за 73 076,25 лв. С последващи постановления през март и юни 2017 г. са наложени запори върху

други вземания от същото трето лице за 87 804,17 лв. и 60 039,03 лв. Тези мерки са отменени на 02.10.2017 г., след като сумите са постъпили за погасяване на публичните вземания.

През 2017 г. са налагани и запори върху вземания на дружеството от ТД на НАП – С. по искания за възстановяване на акциз, както и върху шест броя моторни превозни средства – лекотоварни автомобили М. S. и товарни автомобили Great Wall, с посочени в постановленията балансови стойности. Част от мерките са отменяни след постъпване на сумите по запорите.

През 2018 г. са налагани запори върху два газокара Helli, върху вземане от Агенция „Митници“ по решение за възстановяване на акциз, върху вземане от Министерството на труда и социалната политика по договор, както и върху пет броя моторни превозни средства. Наложените запори върху вземанията от държавни органи са отменяни след изплащане на сумите.

През 2019 г. е наложен запор върху вземане от Министерството на труда и социалната политика по договор за 343 750 лв., а през 2020 г. – върху газокар Helli с балансова стойност 22 049,99 лв. През същата година са наложени обезпечения върху хладилен компресор Grasso с балансова стойност 102 896,33 лв., а някои по-ранни запори върху моторни превозни средства са отменени след установяване, че длъжникът разполага и с други активи.

През 2021 г. са наложени запори върху вземания от застрахователни дружества, включително по застраховка „Каско“, и върху моторни превозни средства, като част от мерките са отменяни след настъпване на тотална щета или изплащане на сумата по запора.

През 2022 г. са налагани запори върху вземане от Корпоративна търговска банка /в несъстоятелност/ по изпълнителен лист за 62 674,37 лв., върху три моторни превозни средства, електрокар Linde, шест и девет броя билбордове, както и върху общо двадесет и четири моторни превозни средства, подробно индивидуализирани в постановленията.

През 2023 г. са наложени запори върху вземания от „КРЕО ИНВЕСТ“ ЕООД по фактури за 99 773,65 лв., върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството в „Обединена българска банка“ АД, „Алианц Банк България“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД, както и върху вземания от „Булфорс Консулт“ ООД, „Трифон-Зарезан – 94“ ООД, „Мескали“ ЕООД, „Кагит“ ЕООД, „Дъ Кингс“ ООД, „Джи Енд Ви“ ЕООД и „Болкан Рисайклинг“ ООД. Част от запорите са отменени след изплащане на сумите.

На 23.02.2023 г. е наложен запор върху раздувна машина KOSME с балансова стойност 791 524,40 лв. На 01.06.2023 г. са наложени запори върху етикетираща машина NIKONrol и фолираща машина FM700. На 22.08.2023 г. са възбранени по 1/2 идеална част от три горски имота с идентификатори 12797.371.5, 12797.401.9 и 12797.425.11, а с постановление от 18.10.2023 г. е възбранена сграда с идентификатор 44238.500.244, ведно с поземления имот в [населено място]. Наложени са и запори върху етикетираща машина, принтер VideoJet и климатична инсталация.

През 2024 г. са отменени част от по-ранните обезпечения върху двадесет и шест сгради и върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, след постъпили искания от дружеството и преценка на публичния изпълнител, че задълженията са обезпечени с други активи. Отговорите на обслужващите банки по последващия запор върху банковите сметки сочат липса на авоари.

С постановление от 14.08.2024 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството в „Обединена българска банка“ АД, „Алианц Банк България“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД, но съгласно отговорите на банките по сметките не са налични средства.

На 11.09.2024 г., на основание чл. 212 ДОПК, публичният изпълнител е отправил искане до „МОНТДРИНКС“ ООД за информация относно налични ликвидни или изискуеми задължения към „ЛОМСКО ПИВО“ АД. На 13.09.2024 г. е получен отговор, към който е приложено писмо на „ЛОМСКО ПИВО“ АД, съгласно което плащания по договори и фактури следва да се извършват по банкова сметка с титуляр адвокат Е. И. К..

Въз основа на тази информация с Постановление № С240022-022-0085231/16.09.2024 г. е наложен запор върху вземане на „ЛОМСКО ПИВО“ АД от адвокат Е. К. по признание от трети лица. Постановлението е потвърдено с Решение № ПИ-306/08.10.2024 г., а жалбата срещу него е отхвърлена с Решение № 466/06.01.2025 г. по адм. д. № 10542/2024 г. на АССГ, 69 състав.

В Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. директорът на ТД на НАП е възприел констатацията от предходното производство, че дружеството многократно е поемало ангажименти за плащане, предлагало е обезпечения и варианти за погасяване чрез кредити, привличане на външен инвеститор, увеличение на продажбите и свиване на разходите, но тези ангажименти не са изпълнени. Отбелязано е, че въпреки частичните плащания и множеството наложени обезпечителни мерки размерът на дълга е нараснал от 717 000 лв. през 2017 г. до 2 572 142 лв. към 16.09.2024 г. и до 2 956 936,50 лв. към 23.10.2025 г.

От извършените от органа справки е установено, че към 17.09.2024 г. и 30.09.2024 г. дружеството притежава двадесет и три моторни превозни средства с обща балансова стойност 185 772 лв., три газокара Helli и един електрокар Linde с обща балансова стойност 55 245,15 лв. Към 17.09.2024 г. и 30.09.2024 г. запорираните движими вещи са били с обща балансова стойност 779 162,84 лв., включително хладилен компресор Grasso – 81 232,93 лв., раздувна машина KOSME – 504 596,66 лв., етикетираща машина KRONES – 183 501,34 лв. и принтер VideoJet – 9 831,97 лв. За етикетираща машина NIKONrol, фолираща машина FM700 и климатичната инсталация е посочена стойност 0,00 лв., тъй като не фигурират в справката за актуалните балансови стойности.

По отношение на възбранените идеални части от трите горски имота решаващият орган е отбелязал, че не са представени данъчни оценки. Съгласно електронна справка от Агенцията по вписванията единствено възбранените части от горските имоти са свободни от тежести. За останалите двадесет и шест сгради и поземления имот с идентификатор 44238.500.244 в [населено място] са вписани ипотечи в полза на банка и възбрани от други кредитори, поради което държавата не би могла да се удовлетвори първа по ред.

Директорът на ТД на НАП е приел, че публичният изпълнител е анализирал размера на задължението, способността на длъжника да обслужва текущите задължения, гаранциите за събиране и принципа на бърза ликвидност. Направен е извод, че макар дружеството да продължава да функционира, събираемостта е затруднена, тъй като по собствените му банкови сметки няма авоари, активите губят стойност при ежедневното им използване, а значителният размер на дълга продължава да нараства.

На 25.09.2025 г. публичният изпълнител е отправил до „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД искане по чл. 212 ДОПК (л. 112) за предоставяне на информация относно налични ликвидни или изискуеми задължения към „ЛОМСКО ПИВО“ АД, както и за тяхното основание, размер, извършени плащания и други индивидуализиращи обстоятелства.

На 22.10.2025 г. е получен отговор от „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД (л. 89). В него е посочено, че поради липса на средства и блокиране на сметките на „ЛОМСКО ПИВО“ АД третото лице извършва разплащания от името и за сметка на жалбоподателя. Към отговора са приложени таблици и справки, в които към 21.10.2025 г. е посочено задължение на третото лице към „ЛОМСКО ПИВО“ АД в размер 1 167 261,93 лв.; вземане от платени задължения на „ЛОМСКО ПИВО“ АД в размер 790 768,29 лв.; вземане от „ЛОМСКО ПИВО“ АД за префактурирани материали в размер 484 348,64 лв.; и крайно салдо за вземане от „ЛОМСКО ПИВО“ АД в размер 107 855,00 лв.

Въз основа на отговора и приложените към него справки публичният изпълнител е приел, че „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД извършва разплащания и получава плащания по фактури, издадени от „ЛОМСКО ПИВО“ АД, като средствата не преминават през банковите сметки на публичния длъжник. Направено е предположение, че приходите от продажбите на жалбоподателя постъпват по банкова сметка на третото лице.

На 23.10.2025 г. е издадено Постановление № С250022-022-0122009 (л. 68), с което на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1 – ал. 3 ДОПК, е наложен запор върху вземане на „ЛОМСКО ПИВО“ АД от „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД до размер 1 167 261,93 лв. Като основание е посочено признание на третото лице пред публичния изпълнител, обективизирано в писмото от 22.10.2025 г.

Постановлението е връчено по електронен път на третото лице на 23.10.2025 г. и на „ЛОМСКО ПИВО“ АД на 24.10.2025 г. Издадено е и запорно съобщение № С250022-119-0046546/23.10.2025 г. (л. 70).

С жалба вх. № Ж-22-1391/28.10.2025 г. (л. 66) „ЛОМСКО ПИВО“ АД е оспорило постановлението, а с жалба вх. № Ж-22-1415/31.10.2025 г. (л. 84) е оспорило и запорното съобщение. С Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. (л. 55) директорът на ТД на НАП – С. е оставил без разглеждане жалбата срещу запорното съобщение като недопустима, тъй като съобщението е елемент от фактическия състав на налагането на запора и не е самостоятелен административен акт, а жалбата срещу постановлението е оставил без уважение.

При потвърждаване на постановлението решаващият орган е приел, че то е издадено от компетентен орган и съдържа реквизитите по чл. 196, ал. 1 ДОПК. Прието е, че са налице установени и изискуеми публични вземания, срокът за доброволното им плащане е изтекъл и без допълнително обезпечение събирането им ще бъде значително затруднено.

Директорът е приел още, че вземането по чл. 202, ал. 2 ДОПК следва да бъде ликвидно или изискуемо, като предпоставките са алтернативни. Според него към момента на обезпечението вземането може да не е окончателно уточнено поради динамиката на ежедневните плащания, но е определяемо въз основа на данни от третото или задълженото лице.

В решението е посочено, че публичният изпълнител не разполага с договорите, фактурите, банковите извлечения и счетоводните документи, които са във владение на двете дружества. Направен е извод, че жалбоподателят и третото лице не са представили достатъчно доказателства за основанието, поради което „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД извършва плащания и получава такива за сметка на „ЛОМСКО ПИВО“ АД, нито за извършено прихващане на сумата 1 167 261,93 лв.

Решаващият орган е отбелязал, че в отговора на заповното съобщение третото лице не признава крайно вземане на „ЛОМСКО ПИВО“ АД, а твърди извършено прихващане. Прието е обаче, че фактите относно действителното съществуване и размер на отделните вземания следва да бъдат установени от публичния изпълнител след събиране на необходимите документи, докато за обезпечителния етап е достатъчно наличието на счетоводно признати задължения по фактури.

В съдебното производство е назначена, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице д-р П. Д. К.. Експертизата е извършила проверка на представените счетоводни справки, фактури и банкови извлечения.

Вещото лице е установило, че към 21.10.2025 г. по счетоводните справки на „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД са отчетени задължения към „ЛОМСКО ПИВО“ АД в общ размер 1 167 261,93 лв., формирани по фактури за покупка на стоки, наем на дълготрайни материални активи и моторни превозни средства, префактуриране на гориво, застраховки, авторемонти и други разходи. С изключение на фактура № 10028756/11.07.2025 г., която не е представена, вещото лице е установило съответствие между справките и първичните счетоводни документи.

Експертизата е установила и насрещни вземания на третото лице от жалбоподателя в размер 484 348,64 лв., както и плащания за стари и текущи задължения на „ЛОМСКО ПИВО“ АД в размер 790 768,29 лв. Представените банкови извлечения удостоверяват извършени плащания към конкретни получатели и на конкретни основания.

При аритметична съпоставка на отчетените задължения и насрещните вземания е формирано салдо 107 855,00 лв. в полза на „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД. Вещото лице обаче не е установило отделен протокол, изявление за прихващане или счетоводна операция, чрез която да са индивидуализирани конкретните прихванати фактури, размерите и датата на прихващането.

В съдебното заседание на 28.05.2026 г. вещото лице е пояснило, че за всяко проверено осчетоводено плащане са открити съответните платежни документи и не е установено несъответствие между справка и документите. Заключение е прието без възражения.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

От ответника – в с.з. на 05.03.2026 г. – справка за задълженията на „Ломско пиво“ АД към 05.03.2026 г.; в с.з. на 28.05.2026 г. – справка за задълженията на „Ломско пиво“ АД към 27.05.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално **ДОПУСТИМА**. Подадена е от адресата на потвърденото постановление, за когото наложеният запор поражда неблагоприятни правни последици, след изчерпване на задължителния административен ред и в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК. Оспорването е насочено срещу частта от Решение № ПИ-370/10.11.2025 г., с която е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0122009/23.10.2025 г.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

При извършената служебна проверка по чл. 160, ал. 2 ДОПК, приложим съответно в производството по чл. 197 ДОПК, съдът не установява порок, засягащ валидността на административните актове. Решението е постановено от директора на компетентната териториална дирекция в рамките на правомощието му по чл. 197, ал. 1 ДОПК, а постановлението е издадено от публичен изпълнител, на когото е възложено събирането по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. Актовете са в писмена форма и съдържат данни за длъжника, изпълнителното производство, размера на публичните задължения, вида на мярката, третото задължено лице и максималния размер на обезпечението.

В постановлението обезпечителната нужда е мотивирана чрез наличието на установени и изискуеми публични задължения, непогасени в срока за доброволно изпълнение. Тези мотиви са развити от директора на ТД на НАП чрез подробен анализ на размера и динамиката на дълга, липсата на парични наличности, състоянието и тежестите върху вече обезпечените активи и начина, по който се осъществяват плащанията, свързани с дейността на жалбоподателя. Допълването на мотивите от контролния административен орган е допустимо, доколкото не подменя предмета и фактическото основание на първоначалния акт, а конкретизира защо установените обстоятелства обосновават опасността по чл. 195, ал. 2 ДОПК. Това разрешение е съобразено с Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, последователно прилагано в административното правораздаване.

Относно наличието на обезпечителна нужда:

Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания. По силата на ал. 2 обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или значително затруднено събирането на публичното вземане, включително когато е разсрочено или отсрочено. Следователно законът не изисква органът да докаже сигурно бъдещо осуетяване на събирането. Достатъчно е въз основа на конкретните факти да е обоснована реална опасност събирането да стане невъзможно или съществено по-трудно.

В случая публичните задължения са в размер, близък до три милиона лева, и са се увеличавали трайно в продължителен период. От административната преписка се установява, че въпреки многократните обезпечителни действия и постъпилите частични плащания дългът е нараснал от приблизително 717 000 лв. през 2017 г. до 2 956 936,50 лв. към 23.10.2025 г. и 2 961 007,75 лв. към 31.10.2025 г. Тази динамика е съществена, защото показва, че текущото изпълнение и съществуващите обезпечения не водят до

трайно намаляване на дълга.

Същевременно по заповораните банкови сметки на жалбоподателя не са установени наличности. Значителна част от движимото имущество се използва в производствената дейност, амортизира се и има ограничена бърза ликвидност. По отношение на част от недвижимите имоти са вписани ипотеки и възбрани в полза на други кредитори, което поставя държавата в неблагоприятен ред на удовлетворяване. За свободните от тежести идеални части от горски имоти не са установени стойности, които да позволяват извод, че те са достатъчни да обезпечат дълга. При тези данни номиналното наличие на активи не е равнозначно на реална възможност за своевременно събиране.

Неоснователно е възражението, че предходните заповори и възбрани изключват налагането на нова мярка. ДОПК не установява правило, че след първоначално обезпечаване публичният изпълнител губи възможност да наложи допълнително обезпечение. Обратно, съразмерността по чл. 195, ал. 7 ДОПК се преценява динамично с оглед актуалния размер на вземането, стойността и ликвидността на имуществото и резултата от вече предприетите действия. Когато дългът нараства, банкови наличности липсват, а реализацията на останалите активи е несигурна или бавна, допълнителното обезпечение не е само по себе си несъразмерно.

Съдът отчита, че процесният заповор е ограничен до размера на посоченото вземане и не представлява отнемане на имущество или пряко събиране от третото лице. Мярката цели запазване на актива в патримониума на длъжника и препятства плащане в негова полза, което би извадило този актив от обсега на изпълнението. Поради това тя е подходяща спрямо установената опасност, особено при положение че стопанските разплащания, свързани с производството на жалбоподателя, се осъществяват чрез друго дружество, докато собствените му банкови сметки са без наличности.

Различието между размера на задълженията по постановлението и сумата, отразена в удостоверението от 03.11.2025 г., не обосновава незаконосъобразност на мярката. Постановлението се основава на данните по изпълнителното дело към датата на издаването му и отделно посочва главница и лихви. Удостоверението е издадено на друга дата и отразява задълженията, включени в конкретната административна услуга. По делото не са представени доказателства изпълнителните основания за сумите по постановлението да са отменени или публичните вземания да са погасени.

Относно правната природа на процесната обезпечителна мярка:

Налагането на заповор върху вземания на длъжника е предвидено в чл. 198, ал. 1, т. 2 ДОПК. Специалният ред за вземане от лице, което не е банка или друг доставчик на платежни услуги, е уреден в чл. 202, ал. 2 ДОПК. Заповорът се налага чрез заповорно съобщение до длъжника, третото задължено лице и банките или другите доставчици на платежни услуги, в които третото лице има сметки.

Предмет на мярката не са банковите сметки или собствените парични средства на „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД. Предмет е вземането, което публичният длъжник има към това дружество. Изпращането на заповорно съобщение до банките на

третото лице има уведомително и охранително действие: то препятства извършването на плащане от третото лице към публичния длъжник чрез сметка, без да превръща собственото имущество на третото лице в имущество на публичния длъжник.

Това разграничение е подробно разяснено в съдебната практика, която приема, че ДОПК не познава обезпечителна мярка „запор на сметките на трето лице, от което публичният длъжник има вземане“. При запора по чл. 202, ал. 2 ДОПК банката на третото лице се уведомява да не допуска плащане към публичния длъжник на запорираното вземане, но не се блокира общо правото на третото лице да оперира със собствените си средства. Същото принципно разграничение е възприето в Решение № 5103/15.05.2023 г. по адм. д. № 10990/2022 г. и Решение № 16258/28.11.2019 г. по адм. д. № 4856/2019 г. на ВАС, III отделение.

Съгласно чл. 206, ал. 2 ДОПК от получаване на запорното съобщение третото задължено лице не може да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника и има задълженията на пазач. Плащане след запора е недействително спрямо публичния взыскател, а при нарушение могат да настъпят последиците на чл. 211 ДОПК. Тези последици потвърждават обезпечителния, а не удовлетворителния характер на постановлението.

Отделно от това чл. 230 ДОПК урежда последващото принудително изпълнение върху вземането. За да бъде разпоредено плащане на публичния изпълнител, следва да са изпълнени предвидените в този текст предпоставки. Следователно налагането на запор не означава автоматично, че третото лице е длъжно незабавно да внесе цялата запорирана сума, нито разрешава изпълнение върху негово собствено имущество, ако не дължи тази сума на публичния длъжник.

Относно изискването вземането да бъде ликвидно или изискуемо:

Чл. 202, ал. 2 ДОПК използва съюза „или“ между признаците „ликвидно“ и „изискуемо“. Буквалното и систематично тълкуване показват, че за налагането на обезпечителен запор законът предвижда алтернативност: достатъчно е вземането да бъде ликвидно или да е настъпила неговата изискуемост.

Алтернативността на тези признаци обаче не означава, че може да бъде запориран несъществуващ, изцяло хипотетичен или неиндивидуализиран актив. Във всички случаи следва да има достатъчно данни за конкретно вземане на публичния длъжник към конкретно трето лице. Практиката, в която запорите са отменяни, е основана именно на липса на доказателства за такова вземане.

Настоящият случай се различава съществено от тази отрицателна практика. Запорът не е основан единствено на предположение, че третото лице може да получава средства, свързани с дейността на жалбоподателя. В отговора си до публичния изпълнител „НОВО ЛОМСКО ПИВО ТРЕЙДИНГ“ ЕООД е посочило точна сума на задълженията си към „ЛОМСКО ПИВО“ АД – 1 167 261,93 лв., и е представило справка по фактури, от която се установяват източниците на тези задължения.

Съдебно-счетоводната експертиза е потвърдила, че посочената сума е формирана по фактури, издадени от „ЛОМСКО ПИВО“ АД за продажба на стоки, наем на дълготрайни материални активи и моторни превозни средства, префактурирани горива, застраховки, ремонти и други разходи. С изключение на една непредставена фактура, вещото лице е установило съответствие между справката и първичните документи. Липсата на тази единична фактура не обезсилва писменото извънсъдебно признание на третото лице за общия размер на отчетените задължения и не превръща останалите проверени вземания в хипотетични.

При преценката на писмото от 22.10.2025 г. съдът не игнорира останалата част от съдържанието му. Третото лице е посочило и насрещни вземания и плащания, въз основа на които е извело счетоводно салдо в своя полза. Това обаче не заличава изявлението, че по издадени от жалбоподателя фактури са възникнали негови задължения за 1 167 261,93 лв. Писмото съдържа едновременно признаване на възникването на тези задължения и възражение, че те са неутрализирани от насрещни вземания и плащания.

В този смисъл не е налице противоречие в извода, че третото лице не признава крайно нетно задължение към жалбоподателя, но признава първоначално възникналите фактурни задължения. Първият въпрос е дали вземанията са възникнали; вторият е дали впоследствие са погасени. Двете обстоятелства са различни и подлежат на отделно доказване.

Относно твърдяното погасяване чрез прихващане:

Насрещните вземания не се погасяват автоматично с факта на тяхното едновременно съществуване. По силата на чл. 103 ЗЗД прихващане е допустимо, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и замествими вещи и активното вземане на прихващания е изискуемо и ликвидно. Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗЗД прихващането се извършва чрез изявление на едната страна до другата, а по ал. 2 действието му се счита настъпило от момента, когато прихващането е могло да бъде извършено.

Следователно, за да бъде противопоставено погасяване на фактурните задължения, трябва да бъде установено най-малкото: кои конкретни насрещни вземания са били предмет на прихващането; тяхното основание и размер; настъпването на изискуемостта; отправянето и получаването на изявление или наличието на двустранно споразумение; както и обхватът, до който задълженията са погасени.

По делото не е представено изявление за прихващане, адресирано от едното дружество до другото, двустранен протокол или споразумение, в което да са индивидуализирани насрещните вземания. Не са представени и счетоводни записвания, които да позволят да се проследи закриването на конкретни фактурни позиции чрез прихващане. Вещото лице изрично е посочило, че не може да установи по кои фактури, в какъв размер и на коя дата е извършено прихващането.

Експертизата е потвърдила реалното извършване на плащания от третото лице към конкретни получатели за сметка на „ЛОМСКО ПИВО“ АД. Този факт е релевантен и не се

отрича. Той установява възможно основание за насрещни вземания на третото лице срещу жалбоподателя, но не доказва сам по себе си, че тези вземания са били противопоставени чрез прихващане на конкретните фактурни задължения.

Счетоводното салдо представлява резултат от аритметично съпоставяне на стойности. То може да отразява икономическия резултат на взаимните отношения, но не замества правопораждащите факти, с които материалният закон свързва погасителното действие на прихващането. Съдът не може да придаде на счетоводна справка действие на изявление по чл. 104 ЗЗД, ако от самата справка и от останалите доказателства не се установява такава воля и индивидуализация.

Не може да се приеме и че органът е бил длъжен в обезпечителното производство окончателно да разреши гражданскоправен спор за всички взаимни плащания между дружествата. Предмет на производството по чл. 197 ДОПК е законосъобразността на обезпечителната мярка, а не установяването със сила на пресъдено нещо на взаимните им търговски вземания. За този етап е достатъчно органът да установи конкретни признати фактурни задължения и да не е доказано тяхното погасяване.

Този извод не прехвърля неправомерно доказателствената тежест. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК административният орган следва да установи фактическите основания на акта и изпълнението на законовите изисквания. Това е сторено чрез писмения отговор на третото лице, справката по фактури и потвърждаващата експертиза. След установяване на възникването на вземанията страната, която твърди тяхното погасяване, носи тежестта да докаже погасяващия факт. Такова доказване не е проведено.

В сходна насока е общото правило в съдебната практика, че длъжникът, който противопоставя плащане, прихващане, опрощаване или други погасяващо основание, следва да го докаже. В настоящото производство жалбоподателят и третото лице разполагат с договорите, счетоводните регистри, фактурите и кореспонденцията относно взаимните отношения, но не са представили документ, удостоверяващ извършено прихващане по конкретните вземания.

Относно размера на запора:

Запорът е наложен до размера на признатите фактурирани задължения – 1 167 261,93 лв. Съдът отчита, че експертизата не е проверила една от фактурите поради непредоставянето ѝ. Тази непълнота не води до отмяна или намаляване на мярката, защото основанието за размера не е единствено експертната проверка, а собствената писмена справка на третото лице, в която общата сума е посочена без условие или резерва относно възникването на задълженията.

Наред с това обезпечителният заповест действа само до размера на действително съществуващото вземане. Постановлението не създава ново материално задължение за третото лице и не разширява съществуващото. Ако при последващо изпълнение се установи, че част от фактурите са платени, погасени по друг начин, неизискуеми или противопоставими насрещни вземания са били валидно прихванати, изпълнение не

може да бъде проведено над действително дължимия размер.

Именно поради това неоснователно е възражението, че запорът за максималната посочена сума непременно ще доведе до отнемане на собствени средства на третото лице. Правното действие на запора е обусловено от съществуването на вземането на публичния длъжник и се разпростира само върху него. Запорното съобщение до банките на третото лице не е общ запор върху сметките му и не може да препятства разпореждането със средства извън плащането на запорираното вземане на длъжника.

Относно съразмерността и целта на закона:

Мярката е съразмерна на преследваната цел. Тя не преустановява дейността на жалбоподателя, не засяга пряко производствените му активи и не блокира общо банковите сметки на третото лице. Запорът запазва един ликвиден имуществен актив, доколкото той съществува, и препятства неговото плащане на публичния длъжник при наличие на значителни непогасени задължения.

Предвид размера и продължителността на дълга, липсата на банкови наличности и осъществяването на съществени разплащания чрез друго дружество, по-лека мярка със същата ефективност не се установява. Вече наложените обезпечения не са довели до намаляване на дълга, а част от имуществото е обременено или трудно реализируемо. Следователно запорът не засяга правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото.

Целта на обезпечителното производство е да съхрани възможността публичният вискател да се удовлетвори, без да предрешава окончателно гражданскоправните отношения между длъжника и третото лице. Процесният акт остава в тези граници. Той не установява със сила на пресъдено нещо, че третото лице дължи цялата сума, а запазва възможността за изпълнение при последващо установяване на условията по чл. 230 ДОПК.

От гореизложеното следва, че по делото са установени всички предпоставки за законосъобразно налагане на обезпечителната мярка: наличие на установени и изискуеми публични вземания; конкретна обезпечителна нужда; признати и индивидуализирани фактурни задължения на третото лице към публичния длъжник; липса на доказано погасяване чрез прихващане; и съразмерност между мярката и размера и събираемостта на публичния дълг.

Доводите на жалбоподателя смесват счетоводното установяване на насрещни отношения с настъпването на материалноправно прихващане. Експертизата доказва плащанията и счетоводното салдо, но не доказва правния факт, от който се извежда погасяването на фактурните вземания. Поради това тя не опровергава фактическото основание на постановлението, а потвърждава съществуването на отделните фактурни задължения и наличието на неуредени насрещни отношения.

Ето защо Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0122009/23.10.2025 г. е издадено при правилно приложение на чл. 195, чл. 198, ал. 1, т. 2

и чл. 202, ал. 2 ДОПК, а Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. в оспорената част е законосъобразно. Жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл. 37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в минималния предвиден размер от 130 лева, които, превалутирани съгласно чл. 11 от ЗВЕРБ, се равняват на 66,46 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, Трето отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛОМСКО ПИВО“ АД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-370/10.11.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № Ж-22-1391/28.10.2025 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0122009/23.10.2025 г.

ОСЪЖДА „ЛОМСКО ПИВО“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 66,46 евро /шестдесет и шест евро и 46 цента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК.

СЪДИЯ:

